



Nečekaný polibek

Petra Martišková

Od našeho výletu do Hrádku vzalo všechno neskutečně rychlý spád. To, že je pro nás dům Peterkových jako stvořený, jsme s tátou věděli okamžitě. A když z paní Peterkové při loučení vypadlo, že jsme už asi pátí, kdo se byl na dům podívat, táta neváhal, přihodil něco málo navíc a rovnou si plácli.

Týden nám trvalo, než jsme sbalili celý náš dosavadní život do krabic, tašek a kufrů. Nikdy bych neřekla, že se nám do našeho třípokojáku toho vešlo tolik. Pro samé věci nebylo kam šlápnout. Přeskakovali jsme už zabalené krabice a ty poloprázdné doplňovali a balili všechno do ochranné fólie. Za normálních okolností bych byla právě teď smutná a těžko se loučila s Prahou, spolužáky i hokejovou partou, ale to, čemu jsme posledních osm měsíců s tátou říkali život, nebyly normální okolnosti ani náhodou.

Kromě stěhování mě čekala také návštěva nové školy, která mě moc příjemně překvapila. Byla obrovská, moderní, celá prosklená a díky tomu plná světla. Žádné ponuré staré chodby, které pamatovaly ještě dobu Jana Amose Komenského. Příjemně mě překvapily moderní třídy, perfektně vybavené laborky, počítačová učebna, velká aula, která sloužila jako knihovna, volnočasová místnost pro studenty i místo, kde se konaly nejrůznější akce. Ve třídách i na chodbách bylo vidět, že se na chodu školy hodně podílejí i samotní studenti. Dokonce tu měli studentský parlament. I ředitelka se jevila jako milá a přátelská ženská, která kvitovala moje vyznamenání i to, že jsem měla jako druhý jazyk španělštinu.

„Naše škola se zaměřuje na jazyky, můžeš si vybrat kromě povinné angličtiny také francouzštinu, španělštinu, ruštinu nebo němčinu. Ale počítám, že zůstaneš u španělštiny.“

To jsem jí potvrdila kývnutím hlavy a byla ráda za její mateřský přístup. Provedla nás po škole. Ukázala mi třídu, kam budu chodit, dokonce mi protečně přidělila s předstihem skříňku v šatnách, vysvětlila, že do školy se dostanu přes ISIC kartu, jen si mě zadají do systému, a neměla nejmenší problém s tím, že nastoupím o týden později.

„Myslím, že ve tvém případě nepůjde o žádný velký problém. V září stejně opakujeme látku z předchozích ročníků.“

To ředitel pražského gymplu byl z mého přestupu nadšený už podstatně míň.

„Slečno Wolf, to nás velmi mrzí, že odcházíte, rozmyslela jste si to dobře? Zrovna v maturitním ročníku? Pokud se musíte stěhovat, mohli bychom vám nabídnout ubytování na našem internátě,“ snažil se ředitel. „Měla byste veškeré pohodlí, studenti jsou tam velmi spokojení.“

„Děkuju, pane řediteli, to je od vás milé, ale myslím, že jsem se rozmyslela dobře.“

„Jste si jistá? Přece jen to bude velká změna. Jdete na malé město a malé město znamená mnohem horší podmínky, méně kvalifikovaní učitelé, méně pomůcek...“ snažil se, ale já jen nevzrušeně pokrčila rameny.

Když neuspěl u mě, tak se otočil k tátovi.

„Nechápejte mě špatně, pane Wolfe, ale opravdu chcete pro svou dceru tohle? Víte, my jsme výběrová škola, máme pětadevadesátiprocentní úspěšnost přijetí našich studentů na vysoké školy, a těch pět procent dál pokračovat nechce. Jsme jedna z nejlepších škol v republice. Naši studenti jsou všichni na stejné úrovni, a tak se v průběhu roku probere mnohem více učiva a je čas i na přípravu na přijímací zkoušky dle zaměření každého žáka.“

„Chápu vaše obavy, pane řediteli, ale myslím, že Alexandra, pokud bude chtít, bude mít jistě stejné možnosti přijetí na vysokou školu jako vaši studenti.“ Slyšet celé moje jméno bylo hodně nezvyklé, až jsem sebou trhla. Takhle už mi dlouho nikdo neřekl. Kromě babičky mi tak vlastně nikdy nikdo neříkal. Vždycky jsem byla jen Alex. Zdrobnělina, kterou jsem si vlastně dala já sama, protože jsem strašně dlouho neuměla říct celé své jméno, tak jsem se prostě představovala jako Alex a už mi to zůstalo.

„Jak myslíte, jen vás ještě musím upozornit, že menší školy mívají omezená místa, takže je také možné, že Alex nepřijmou,“ prudil dál ředitel, ale táta před něj strčil papír a ujistil ho: „Stačí, když nám podepíšete tyhle formuláře. Na gymnáziu v Pavlově se na Alex už velmi těší.“

Zatímco ředitel si nasadil brýle a nakvašený výraz v obličeji se ani nesnažil skrývat, táta do mě drcnul ramenem. Kdyby mi to nebylo blbý, plácla bych si s ním. V tomhle byl táta skvělej. Nikdy mě nenechal na holičkách a na rozdíl od ředitele vždycky dělal to, co bylo opravdu to nejlepší pro mě. Ne pro pokladnu školy.

„Tak to bychom měli,“ liboval si, když za námi zapadly těžké dubové dveře mé teď už bývalé školy. „Už jenom přesvědčit kouče, aby tě pustil z týmu.“

„Alex! To si ze mě děláš srandu! Teď?! Teď, když jsme tak parádně rozjetí?! Třetí titul v řadě! Jste nejlepší tým od doby, co jsem začal trénovat, nenuť mě, ať tě prosím. Letos musíme obhájit titul, potřebuju tě tady. Vždyť Pavlov ani nemá dívčí hokejovej tým,“ šlel kouč a já provinile sklopila hlavu. Škola, Denisa, Nik, Praha, kámoši... že opustím tohle všechno, mi bylo fuk, ale tým byl něco dočista jiného. To byla rodina. A já byla její součástí od té doby, co jsem se naučila stát na bruslích, což bylo ve čtyřech letech. Navíc měl kouč pravdu. Po dlouhé době se nám podařilo sehrát a seskládat tým tak, že jsme neměli v celé republice konkurenci.

„Jsi moje kapitánka!“ zaříkával mě kouč a já se cítila o to víc provinile.

„Mrzí mě to, kouči.“

„Pavlov! Taková prdel! Prdel světa! Těm tě rozhodně nedám! Budeš hrát nějakou pralesní ligu s bandou kluků, je ti to jasný, že jo?“

„Jo,“ přikývla jsem a vzala mu tak na chvíli vítr z plachet. Ale hned byl zase zpátky ve své kůži a chrлил na mě dál: „Sakra, pořád tomu nemůžu uvěřit, co se do háje stalo? Celý roky otravuješ s tím, jak na vejšku půjdeš na hokejový stípkdo do Ameriky, a teď mizíš někam na konec světa. Ale dobře. Fajn! Jak chceš! Ale na hostování. Jenom na hostování a na dva roky, Alex!“ mřil na mě prstem, jako by to byla zbraň a já jeho rukojmí.

„Domluveno,“ přikývla jsem s úlevou. Dva roky pro mě teď představovaly celou věčnost. Kdo ví, kde budu a co budu dělat, až uplynou.

„Ale zapiš si za uši, jestli tě tam zkazí, přestaneš hrát nebo tě zraní, budou mít co dělat se mnou.“

„Díky, kouči,“ usmála jsem se na něj smířlivě. Rozhodla jsem se ignorovat jeho napraženou ruku a místo toho ho objala. „Díky za všechno.“

Kouč mě zdrtil ve svém medvědíím objetí a poplácal po zádech. „Pamatuj si, že tady jsi doma a kdykoliv se můžeš vrátit zpátky. Budeš nám chybět. Drž se, holka!“

Ze stadionu jsem odcházela s obří sportovní taškou přes rameno, dvěma hokejkami a pořádným knedlíkem v krku.

A bylo to.

Přestoupila jsem do školy i do nového hokejového týmu, kde podle kouče není ani jedna holka.

Ale to dám.

Musím!

„Uf, tahle je poslední.“ Táta položil krabici na zem a svezl se vedle mě. Já seděla opřená o gauč a rozhlížela se kolem sebe.

„Tohle nemůžeme vybalit ani do Vánoc,“ posteskla jsem si při pohledu na obývací celý zabarikádovaný krámy. A to jsme ještě asi deset krabic s máminými věcmi narvali rovnou do garáže. Táta chtěl původně zaplatit skladovací kóji v Praze, ale to jsem mu rozmluvila. Jednak to byly vyhozené peníze, když máme tak obří garáž, a pak – měli bychom dát mámě šanci se..., když nic, tak se aspoň omluvit. A to půjde mnohem líp, když si pro své věci bude muset přijet k nám.

„Pche, nejsme žádná běčka, to dáme!“ Táta sice zněl nadšeně, ale i on měl toho nekonečného tahání krabic a kufrů plné zuby. A když viděl ty hromady, nadšení ho pomalu, ale jistě opouštělo. „Ale nejdřív si objednáme něco k jídlu,“ rozhodl nakonec a vytáhl mobil, aby vytočil některou ze svých oblíbených restaurací.

„Vážně?“ pobaveně jsem povytáhla obočí.

Tátovi chvíli trvalo, než mu to došlo. „Sakra, myslíš, že tady existuje něco jako rozvoz pizzy?“ podrbl se rozpačitě na hlavě.

„To netuším. Ale zkusím mrknout.“ Vytáhla jsem z kapsy mobil, smázla bez přečtení dvě zprávy od Denisy, která mě už tři dny, přesně od té doby, co začala škola, bombardovala zprávami, kam jsem zmizela, a našla nejbližší pizzerii. Holka na druhé straně telefonu byla moc milá a moc ochotně mi sdělila, že do Hrádku bohužel nezaváží, ale pokud si přijedeme, nechá nám

ji připravit. Na to jsme byli moc líní zase my. Tak jsem poděkovala a vyhrabala se na nohy, abych nám namazala aspoň rohlík se sýrem a z pečlivě udržované zahrady paní Peterkové natrhala miskou cherry rajčat.

„Jsem tak trošku přemýšlel,“ zahuhlal táta s plnou pusou a já se na něj zakřenila.

„Když jsi naposledy přemýšlel, skončili jsme tady,“ kývla jsem hlavou, abych obsáhla čurbes kolem nás. „To si nestěžuju, jen konstatuju,“ doplnila jsem a táta se po mně ohnal, jako bych byla obtížný hmyz.

„Kušuj! Náhodou, tenhle nápad je výbornej! Přesněji řečeno můj DALŠÍ výbornej nápad! Bude se ti líbit.“

„Tak sem s ním,“ pobídla jsem ho.

„Tohle je skvělý místo.“

„To je,“ souhlasila jsem a urafla si pořádný kus rohlíku.

„Ale podle mě mu k dokonalosti ještě něco chybí.“

Podezřívavě jsem se na něj podívala. „Ne, tati, mámě volat nebudeme. My nezajímáme ji, ona nezajímá nás. Tečka.“

Táta protočil oči v sloup nad mou nechápavostí.

„Kdo tady mluví o mámě? Já měl na mysli psa. U každého domu by měl být pes...“

Nenechala jsem ho domluvit.

„Jo, jo a jo!“ vykřikla jsem a nadšeně mu skočila kolem krku a bylo mi úplně jedno, že mi připlácl zbytek rohlíku do vlasů. Psa jsem si přála už od dětství, ale táta mi ho nikdy nedovolil. Tvrdil, že v Praze by byl pes chudák.

„Celý dny jsme v práci, ty ve škole, pak na tréninku, o víkendu zápasy, vždyť by tady byl pořád sám. To bychom mu nemohli udělat,“ vysvětloval mi tehdy táta a nedal se obměkčit mými sliby, že to zvládnou a budu se o něj starat. Měla jsem smůlu. Pes upadl v zapomnění a zůstal jen jako nesplněný dětský sen. Až doted!

„Rozhodně jo! Tati, tohle je vůbec nejlepší nápad, co jsi kdy měl!“

A kula jsem železo, dokud bylo žhavé. Hned druhý den ráno jsem využila posledních volných dní, než budu muset nastoupit do školy, našla nejbližší útulky a po snídani tátu přesvědčila, abychom tam zajeli.

„Jenom se podíváme,“ slibovala jsem mu podobna jezince. „A když se nám nebude žádný líbit, tak počkáme.“ Jenže to jsem netušila, že na toho nejroztomilejšího narazíme hned v prvním útulku.

Ležel ve svém výběhu úplně v rohu, stočený do klubíčka, smutné oči upřené na vrátka marně doufaje, že se pro něj vrátí páníček. Chlupatá černohnědobílá kulička. Ale holka, ne o moc starší než já, která v útulku pracovala, nám ho vůbec nenabídla. Prošla kolem něj úplně nevšímavě.

„Chcete fenku? Nebo raději psa? Menší nebo větší plemeno? Máme tu čerstvě narozená štěňátka francouzského buldočka, jsou nádherná, ukážu vám je, určitě se vám budou líbit,“ chrllila na nás, ale já ji zarazila a zeptala se na smutné klubíčko v rohu.

„Tohle?“ ujišťovala se holka, jako by nechtěla věřit mému výběru. „To je Bella. Bernský salašnický pes. Jsou jí dva roky. Je tu teprve týden, je pořád hodně vydešená a smutná, nikoho si k sobě nepustí.“

„Co se jí stalo?“ zajímalo mě.

„Nic,“ pokrčila rameny. „Prostě se majiteli nehodila. Mladej kluk, začínající myslivec, přál si loveckého psa a maminka mu jako překvapení pořídila Bellu. Dušoval se, že se jí snažil všechno naučit – rychle běhat, aportovat ulovenou zvěř, ale ona je na to prý moc blondýna, jeho slova mimochodem, tak ji tady nechal a vzal si místo ní opuštěného ohaře. A ještě z toho měl dobrý pocit, že sice nám tu jednu fenku nechal, ale na oplátku si vzal jiného psa. Někteří lidi by měli mít zakázáno pořizovat si psy zákonem,“ zlobila se holka a mně byla rázem mnohem sympatičtější.

„Tati, vezmeme si Bellu,“ rozhodla jsem se ve vteřině a holka se na mě nevěřicně podívala.

„Můžu?“ ukázala jsem na vrátka k jejímu výběhu a ona mi je trochu váhavě otevřela.

„Vážně?“ ujišťovala se.

„Jo,“ přitakala jsem a hrnula se do výběhu.

„Dobře, jenom pozor, hodně se kolem sebe ohání, chňape po rukách,“ varovala mě, ale já už ji poslouchala na půl ucha. Ty dvě obrovské smutné a miloučké oči mě k sobě přitahovaly jako magnet.

„Ahoj maličká, ty jsi krásná, no podívejme se, jakej ty jsi nádhernej medvídek,“ mluvila jsem na ni konejšivým hlasem a pomalu si k ní přidřepala.

Bella mě sledovala ostřížím zrakem, ale ani se nepohnula. Natáhla jsem k ní ruku, aby si mě mohla očichat, a pak ji opatrně pohladila. Zakňučela, ale neohnala se po mně. Brala jsem to jako výzvu a zajela jí do chundelaté srsti a pořádně ji podrbala. To se jí líbilo, protože se nastavila tak, abych k ní měla lepší přístup. Z kapsy jsem vytáhla pamlsky a ona ho slupla jako ma-

linu. S kousáním se nenamáhala. Za chvíli už se mi motala pod nohama, a když jsem sáhla po vodítku, co viselo na plotě, nadšeně se o něj se mnou začala přetahovat.

„To je neuvěřitelný,“ zaslechla jsem překvapený hlas té holky a hned vzápětí tátovo zřetelné: „Bereme ji.“

A bylo to.

Zase jsme byli tři.

Táta, já a chundelatá koule, co mi celou cestu zpátky do Hrádku ohryzávala tkaničky u tenisek.

Stavili jsme se ještě nakoupit misky, pelíšek, granule a nějaké pamlsky a hračky a celé odpoledne jsem pak místo vybalování blbla s Bellou na zahradě. Pelíšek jsme jí dali do chodby hezky vedle dveří, aby hlídala, ale ráno jsem ji objevila v nohách mojí postele. Neměla jsem nejmenší tušení, jak se jí povedlo otevřít si dveře, ale rozvalovala se mi v posteli a chrápala jak starej námořník.

A pod nohy se mi motala i celý následující den, kdy jsem se snažila vybalit věci a zabydlet i kuchyň s obývánkem. V jednom se její původní páníček pořádně seknul, jestli něco Bella opravdu ovládala na výbornou, bylo to aportování. Cokoliv jsem vyhodila z domu s tím, že to později odnesu do popelnice, ona obratem a hlavně neúnavně nosila zpátky domů. Nakonec jsem ztratila trpělivost a vzala ji na procházku.

Procházky se jí líbily moc. Už jen to, že jsem sáhla pro vodítko, pro ni bylo známkou, že ji čeká zábava, a skákala a lítala tak zběsile, že nás do dlouhého popruhu zamotala obě dvě.

„Teď nevím, to se chystáte na procházku, nebo nacvičujete nějaký číslo do cirkusu?“ bavil se táta, když nás našel válet se na trávníku na jedné hromadě.

„Je to pako, vid'?“ smála jsem se a podrbala Bellu, co nadšeně vrtěla ocasem, po hlavě. Ta na znamení souhlasu něco zamručela.

Poslední dny před nástupem do nové školy jsem strávila uklízením, vybalováním krabic a procházkami s Bellou. V neděli už jsem všech krabic a uklízení měla po krk. Toužila jsem po jediném – dát si sprchu a padnout do postele, ale když mi Bella přinesla vodítko a vykulila na mě ta svoje kukadla, neměla jsem to srdce odmítnout.

„Ale jen na chvíli,“ oznámila jsem jí, jako by mi snad mohla rozumět, vzala míček, což u ní vyvolalo další vlnu veselí, a vyběhla zadní brankou k rybníku.

Od té poslední nešťastné události jsem branku otvírala s takovou opatrností, jako by to byl odjištěný granát a ne kus svařeného železa a dřevo. Vždycky jsem ještě nejdřív vystrčila ven hlavu a teprve potom ji otevřela dokořán.

Široko daleko nebylo ani živáčka, takže jsem se nenamáhala Belle připnout vodítko. Nechala jsem ji, ať si všechno očichá, a sama se kochala přírodou. I když byl začátek září, bylo pořád horko. Létu se očividně nechtělo předat vládu podzimu, protože ještě teď, v osm večer, bylo nebe bez jediného mráčku a teploměr ukazoval dvacet šest stupňů.

Sotva jsme došly na louku k lesu, Bella mi nedočkavě strkala čumákem do kapsy, kde jsem měla schovaný míček.

„Ty jsi otrava,“ smála jsem se jí, ale míček jí hodila a pak znovu a znovu. A ona nadšeně běhala a nosila mi ho zpátky.

„Tak naposledy,“ řekla jsem jí a snažila se míček hodit co nejdál, aby si to pořádně užila. Povedlo se mi dohodit až za křoví na kraji lesa. A ona letěla jako splašená.

Posadila jsem se na pařez a vytáhla z kapsy mobil. Neodolala jsem, natočila video s výhledem na rybník, vesnici i protější kopce a hodila ho na Instagram. Během vteřiny se mi začaly sypat zprávy, nejčastěji od holek z týmu, kde to jsem a kdy se jako hodlám vrátit zpátky.

Usmála jsem se, schovala telefon do kapsy s tím, že jim odpovím později, a pískla na Bellu.

„Bello!“ přidala jsem zavolání, ale neukázala se. Vyrazila jsem jí naproti směrem, kterým jsem hodila míček, ale po Belle nebylo ani památky. Volala jsem, pískala a začínala docela slušně panikařit, že se ztratila, když se v křoví vedle mě něco pohnulo. Tohle ale nevypadalo na Bellu. Vydávalo to fakt divný zvuky. Napadlo mě, jestli to není divoký prase, a okamžitě se rozhlížela kolem a hledala strom, na který bych mohla vylézt. Ale než jsem stihla cokoli udělat, křoví se znovu zavlnilo a pak se objevila k mé nezměrné úlevě Bella. Jenže v puse nenesla tenisák, ale štěně!

„Bello!“ vydechla jsem šokovaně. „Kdes to vzala?“ Vypáčila jsem jí z pusy malou rozklepanou zlatou kuličku a vzala ji do náruče. Bella se však svého úlovku nechtěla vzdát, takže na mě skákala a chtěla si štěňátko as-

poň očuchat. Rozhlížela jsem se kolem sebe, jestli někde neuvidím majitele nebo zatoulanou fenku, ale zdálo se, že jsme sami. Paráda. Co teď s tím drobkem budu dělat? Nedělala jsem si iluze, že by byl táta nadšenej, kdybych mu přinesla během týdne do baráku už druhýho psa. Ale nechat ho tady jsem taky nemohla. Naštěstí jsem nemusela udělat ani jedno. Z lesa se totiž se zoufalým: „Annie!“ na rtech vynořil ON.

Okamžitě jsem zatoužila mít plášť neviditelnosti nebo kouzelný prsten, portál, cokoliv, co by mě dokázalo přemístit odtud absolutně kamkoliv. To, že jde o kluka, kterému jsem přerazila přesně před týdnem nos, mi bylo jasné nejen z toho, že mi jeho krása znovu vyrazila dech, ale také z blednoucí modřiny pod pravým okem a bílé pásky, kterou měl přelepený a zřejmě fixovaný zlomený nos. Ty krásó! Já mu fakt zlomila nos. Prosím, zabte mě někdo! Hned teď!

„Tohle bude asi tvoje,“ řekl mi a ve tváři mu cukal sval. Neměla jsem tušení, jestli je to pobavením, nebo je naštvanej. Rychle jsem k němu přiskočila, vzala si od něj míček, vrazila mu do ruky štěně a Bellu, co se dožadovala jeho pozornosti, připnula na vodítko.

„A tohle asi tvoje. Promiň, když ona Bella je loveckej pes, teda není, ale měl ji myslivec a měla být loveckej pes, akorát se nenaučila moc dobře chodit u nohy, aportovat a poslouchat povely, ten původní majitel ji učil aportovat a věřil bys, že ji dal do útulku, protože jí to nešlo? Prý neuměla přinést střelenou zvěř, možná kdyby ji nechali lovit štěňa... bože, ne! Tak jsem to nemyslela! Ale musíš uznat, že jí to aportování docela jde, někdo by to měl tomu tulpasovi, co ji odložil do útulku, říct. Nebo radši ne, ještě by ji chtěl zpátky,“ plácala jsem a nedokázala zavřít pusku.

„Aha,“ řekl, protože co jiného taky na takové pitomosti říct, že jo? Teď už jsem si byla jistá, že cukání v jeho tváři bylo pobavení. Protože mu očividně dělalo velký potíže, aby se nerozesmál nahlas. Nakonec se však opanoval a s vážnou tváří se mě zeptal: „Ty tady budeš teď nějak častěji?“

„Proč?“ nechápala jsem.

„Já jen jestli mám investovat do brnění a GPS pro Annie.“

Nejradši bych se zavrtala pod zem. Vzmohla jsem se jen na ubohé: „Promiň, fakt se omlouvám.“

Jenže zrovna v tu chvíli se Bella rozhodla, že si chce s Annie hrát, vyřítla se proti klukovi, já se jí snažila přitáhnout zpátky, ale vytahovací vodítko se

zaseklo a Bella nás svým zběsilým pobíháním zamotala tak, že mi zkroutila ruku a já se nemohla hnout.

„Trošku neřízený střely, co?“ bavil se ten kluk. Podal mi do ruky Annie a pak nás vymotal z vodítka.

Neušlo mi, že jeho oči mají v přicházejícím soumraku barvu noční oblohy, i to, že se mu při smíchu dělají ve tváři dolíčky. Z jeho blízkosti se mi zamotala hlava, ale rychle jsem samu sebe přesvědčila, že to je jen únava a nervozita ze zítřejšího dne.

„Jsem Max, mimochodem.“

„Maxík, co rád chodí k rybníku,“ vypadlo ze mě okamžitě.

„Cože?“

„Promiň, to nic, já jen... ehm... paní Peterková říkala, že vedle bydlí nějaký Maxík a moc rád chodí k rybníku.“ Být tu nějaká zeď, mlátila bych o ni právě teď hlavou. Existuje na světě větší idiot, než jsem já? A moje pusa si klidně mlela dál, pouštěla ze sebe kraviny a já ji nedokázala zastavit. „Teda pokud nemáš mladšího bráchu, kterýho rodiče pojmenovali Max druhý nebo tak nějak, to by bylo divný, viď? Ale třeba kdybyste byli ze šlechtického rodu nebo tak něco... to asi nejsi... tak to budeš nejspíš ty. Já jsem Alex. Teda Alexandra. Teda radši Alex.“

„Těší mě, Alex, teda Alexandro, teda radši Alex,“ křenil se Max a stiskl mi ruku. „Takže nová sousedka, jestli se nepletu? Mimochodem, vždycky tak moc mluvíš?“

„Promiň, když jsem nervózní, tak plácám, co mi přijde na jazyk.“

„Takže jsi ze mě nervózní?“ zajímal se a přimhouřil oči. Bože, už mu někdy někdo řekl, jak moc je k sežrání? Rychle jsem zatřepala hlavou, protože v návalu nervozity jsem byla schopná na něj něco takového vysypat a to bych šla rovnou za tátou, abychom se odstěhovali zpátky do Prahy. Takovou ostudu bych totiž nepřežila.

„Viděli jsme se dvakrát a jednou jsem ti zlomila nos, za což se ti znovu fakt strašně omlouvám. A podruhý mi můj pes aportoval tvoje štěně. Znovu – omlouvám se. Takže jo, asi jsem trošku nervózní.“

„Jo, uznávám, umíš jednomu vyrazit dech. Doslova,“ dodal a oba jsme pobaveně vyprskli smíchy.

„Tak se měj, nová sousedko,“ loučil se a já s překvapením zjistila, že jsme mezitím došli až k naší brance.

„Ahoj, a fakt se...“

„Omlouváš, jo, já vím, to už jsi říkala,“ přerušil mě se smíchem. „Tak zas někdy!“ Mávnul mi a já zapadla na zahradu, aby neviděl, jak jsem zase parádně zrudla.

Tak to bychom měli.

Prý na novém místě, v novém domově máme šanci začít znovu a líp, říkal táta.

Pokud jsem se chystala být tady za klauna, tak to se mi dařilo docela dobře.

„Uááá,“ zavyla jsem zoufale, ale rychle jsem zmlkla, když mi docvaklo, že mě Max může slyšet.

„Alex? Jsi to ty?“ ozval se táta z kuchyně. „Jaká byla procházka?“

„Byla... ehm... no... zajímavá.“

„Jsem rád, že se ti tu líbí. Myslím, že tohle místo nám změní život.“

„Taky si myslím.“

A to jsem ještě netušila jak moc.